

## Karol Radziszewski | Porträttgalleriet (2020–pågående)

**1. Toyen (1902–1980)**, född Marie Čermínová, var en tjeckisk målare, tecknare och illustratör samt medlem av surrealistgruppen. Toyen lämnade hemmet vid sexton års ålder, och det har spekulerats i att detta berodde på sympatier för anarkism. År 1923 antog konstnären pseudonymen Toyen, från det franska ordet *citoyen* (medborgare). Toyen föredrog detta könsneutrala namn, talade tjeckiska i maskulin form och vägrade använda feminina ändelser i första person.

**2. Veronika Šleivytė (1906–1998)** var en konstnär som skapade en fortlöpande "livsfilm" genom ett omfattande fotografiskt arbete. Den öppenhet och mod som präglar hennes fotografier är slående. Hon fotograferade sig själv vid havet, omgiven av väninnor och älskare, utan rädsla för att rikta kameran mot den nakna kroppen. Samtidigt dokumenterade hon det konstnärliga livet i mellankrigstidens Kaunas, den första litauiska kvinnliga konstutställningen och sina kvinnliga kollegor. Kupiškis etnografiska museums arkiv utgjorde grunden för boken *Foto Vėros Šleivytės* från 2020 (av Milda Dainovskytė och Agnė Narušytė).

**3. Sergei Parajanov (1924–1990)** var en armenisk filmregissör, manusförfattare och konstnär som gjorde avtryck i världens filmhistoria genom sina filmer *Shadows of Forgotten Ancestors* och *The Color of Pomegranates*. Han utvecklade en egen filmisk stil som stod i strid med socialistrealismens principer. Detta, i kombination med hans livsstil och beteende, gjorde att sovjetiska myndigheter förföljde och fängslade honom flera gånger och förbjöd hans filmer. Han arresterades 1973, anklagad för våldtäkt, homosexualitet och mutbrott, och satt fängslad till 1977. Trots frigivning, och en tredje arrestering 1982, förblev han persona non grata i sovjetisk film.

**4. Jiří Karásek ze Lvovic (1871–1951)** var en tjeckisk poet, författare, litteraturkritiker och en framträdande representant för dekadensen i tjeckisk litteratur. Den tjeckiska dekadent-symbolismen spelade en viktig roll i att föra homosexualitet in i offentligheten. I tidskriften *Moderní revue*, redigerad av Karásek och Arnošt Procházka, debatterades homosexualitetens natur och moral. År 1895 utbröt en omfattande debatt om Oscar Wildes rättegångar och huruvida hans homosexualitet undergrävde hans litterära meriter, och homosexuella författare som Karásek krävde en avkriminalisering av homosexualitet. Samma år konfiskerade polisen hans diktsamling *Sodoma* för osedlighet, men han benådades av kejsaren. Han var även redaktör för Tjeckoslovakiens första queertidskrift *Hlas sexuální menšiny* (Den sexuella minoritetens röst), som utkom 1931 och senare återuppstod som *Nový hlas – List pro sexuální reformu* (Den nya rösten – Tidskrift för sexuell reform), vilken gavs ut fram till 1934.

**5. Ljuba Prenner (1906–1977)** var en slovensk författare och jurist. Han döptes till Amalija Marija Uršula men började redan som barn kalla sig Ljuba. Under gymnasietiden bar han kort hår och klädde sig i manskläder. På grund av sin könspresentation tvingades han kämpa hårdare än sina jämnåriga, och bytte gymnasier flera gånger samtidigt som han försörjde sig själv. Han fortsatte dock envist och flyttade till Ljubljana för att studera juridik efter studentexamen i Belgrad. Han doktorerade 1941 och arbetade inom Nationella befrielsefronten, där han räddade slovenska fångar från italienska fängelser och koncentrationsläger med hjälp av en påhittad lag, tills tyskarna grep honom. Han ägnade hela sitt

liv åt rättvisa och försökte rädda människor från dödsstraff och skenrättegångar. Hans progressiva politiska åsikter ledde ofta till konflikter med myndigheterna: han förbjöds att praktisera juridik i sju år, uteslöts ur slovenska författarförbundet, förbjöds att skriva och dömdes till tvångsarbete. Han skrev kärleksdikter till sin älskare. Hans mest berömda uttalande var: "Jag är dr Ljuba Prenner, varken man eller kvinna."

**6. László Mednyánszky (1852–1919)** var en ungersk målare och filosof med aristokratisk bakgrund som levde ett kringvandrande liv som konstnär. Han tillbringade perioder i avskildhet men umgicks även med människor från alla samhällsskikt, aristokrater, konstnärer, bönder och soldater, som ofta blev motiv i hans verk. Hans främsta målningar skildrar natur och fattiga arbetande människor från hans hemregion i dåvarande Ungern. Han var homosexuell och hade flera relationer med män, varav den längsta och viktigaste var med Bálint Kurdi från Vác, en relation som varade i årtionden.

**7. Lesya Ukrainka (1871–1913)** är en av den ukrainska litteraturens mest betydande författare, känd främst för sin poesi och sina dramer. Hon var även politiskt och feministiskt aktiv. År 1901 mötte hon den ukrainska modernisten och feministen Olha Kobyljanska. Mötet utvecklades till en intensiv och passionerad relation som främst utspelade sig i brev, eftersom sjukdom och omständigheter hindrade dem från att leva tillsammans. Litteraturkritikern Ihor Kostetsky antydde senare att relationen var lesbisk, medan George S. N. Luckyj menade att "det förmodligen förekom liten eller ingen fysisk kontakt mellan de två kvinnorna, även om brevväxlingens språk framstår som homoerotiskt".

**8. Eugenij Ruban (1941–1997)** var en belarusisk schackspelare och filosofistudent från Leningrads universitet. Han kom tvåa i BSSR:s schackmästerskap 1964 och vann Leningrads mästerskap 1966. Enligt den nederländske stormästaren och tidigare Leningradbon Genna Sosonko framtogs han sin mästartitel i Sovjetunionen eftersom han dömts för "samkönat umgänge på offentlig plats".

**9. Olha Kobyljanska (1863–1942)** var ukrainsk modernist och feminist. År 1896 skrev hon *Arystokratka*, följt av *Impromptu phantasie* och *Valse melancolique* år 1898. Den sistnämnda var ett banbrytande verk som behandlade samkönad kärlek och byggde delvis på egna erfarenheter. På 1890-talet hade hon en romantisk relation med litteraturkritikern Osyp Makovei, som stödde hennes författarskap och uppskattade hennes skildringar av starka, självständiga kvinnor. Efter uppbrottet 1901 träffade hon Lesya Ukrainka.

**10. Kazimierz Pułaski (1745–1779)** kallas "det amerikanska kavalleriets fader": en polsk-född hjälte som kämpade för USA:s självständighet under George Washington och som blivit föremål för parader, skolor och monument. I över två hundra år har hans gravplats varit ett mysterium – vissa menade att han begravdes till havs, andra att han låg i en omärkt grav i Savannah, Georgia. Forskare anser nu att gåtan är löst, samtidigt som en betydande upptäckt gjorts: den berömde generalen var troligen intersex. Ny forskning visar att även om Pułaski levde och identifierade sig som man, stämde hans biologiska kön inte in på tvåkönsnormen. Detta förklarar varför hans kvarlevor tidigare varit svåra att identifiera.

**11. Clara Haskil (1895–1960)** var en rumänskfödd klassisk pianist hyllad för sina tolkningar av Mozart. Hon lämnade Rumänien för studier och etablerade sig i Paris, där hon rörde sig i lesbiska kretsar och fick stöd av flera välkända franska lesbiska, bl. a. Margareta Polignac.

**12. Janina Degutytė (1928–1990)** var en litauisk poet och översättare, en av de mest framträdande poeterna under det politiska tövädret. Även om queera motiv saknas i hennes poesi kan hennes liv beskrivas med Adrienne Richs begrepp ”lesbiskt kontinuum”, som avser både genus och homosociala relationer mellan kvinnor. Degutytė bodde till sin död med sin vän, målaren Bronė Jacevičiūtė (1919–2013). De tog hand om varandra, delade hushåll och stödde varandras konstnärliga arbete. Degutytė gav litauisk poesi en personlig ton som tidigare, under Sovjettiden, hade tystats.

**13. Nasta Rojc (1883–1964)** var en av Kroatians viktigaste kvinnliga konstnärer i början av 1900-talet. Hon målade främst porträtt, självporträtt, landskap och havsmotiv. Tillsammans med Lina Crnčić-Vivant grundade hon Klubben för kvinnliga bildkonstnärer i Zagreb och kämpade för jämlikhet mellan manliga och kvinnliga målare. Hon var gift med målaren Branko Šenoa men skilde sig. Resten av livet levde hon med sin partner, den brittiska arméofficeren Alexandrine Maria Onslow, känd för sin gränsöverskridande personlighet. 1943 fängslades paret av kroatiska fascister, och Rojc dog i fattigdom på 1960-talet.

**14. Marija Leiko (1887–1938)** var en lettisk skådespelare inom teater och stumfilm, särskilt populär i Lettland, Tyskland och Ryssland. Hon slog igenom på den tyska filmscenen i produktioner som *The Diamond Foundation* (1917), *Kain* (1918), *Ewiger Strom* (1919), *Die Frau im Käfig* (1919) och *Lola Montez* (1919). När stumfilmseran tog slut lämnade hon filmen. Efter nazisternas maktövertagande 1933 återvände hon till Lettland, och 1935 anslöt hon sig till Lettiska statsteatern i Moskva. Under den så kallade ”Lettiska operationen” arresterades Leiko, anklagad för deltagande i en ”lettisk nationalistisk konspiration”. Hon sköts 1938, 50 år gammal, och begravdes i en massgrav på NKVD:s avrättningsplats i Butovo. Enligt historikern Ineta Lipsa räknades Leiko bland samtidens icke-heteronormativa kulturpersonligheter i Lettland.

**15. Kristian Jaak Peterson (1801–1822)** var en estnisk poet som ofta betraktas som grundare av den moderna estniska litteraturen. Inte mycket är känt om hans privatliv, han dog i tuberkulos endast 21 år gammal, men han lämnade efter sig ett antal kärleksdikter som var riktade till män.

**16. Magdalena Rădulescu (1902–1983)** var en rumänsk målare, troligen av romskt ursprung, som också levde utomlands. Hon var gift två gånger men hade upprepade relationer och affärer med både män och kvinnor. 1972 ville hon återvända till Rumänien, men säkerhetspolisen kritiserade hennes moral och ”tvetydiga sexualitet”. Hon nekades att återvända – hon ansågs ”för promiskuös” för det kommunistiska samhället – och betalade i stället en pension för att få bo i Frankrike.

**17. Taras Shevchenko (1814–1861)** var poet, författare, bildkonstnär, verksam i samhället och i politiken, samt folklorist och etnograf. Hans litterära arv betraktas som själva grundvalen för den moderna ukrainska litteraturen och det ukrainska språket. Det finns spår som antyder att Ukrainas största nationalhjärte kan ha varit homosexuell eller bisexuell. De flesta av hans välkända lyriska jag är kvinnor eller unga flickor. Vissa historiska vittnesmål tyder på en kärleksrelation med den amerikanske skådespelaren Ira Aldridge. Under exilen gjorde han många bilder av halvnakna manliga kamrater och ett stort antal teckningar av lättklädda kazakiska pojkar.

**18. Virgilijus Šonta (1952–1992)** började fotografera homoerotiska motiv av män under sovjettiden, i ett utforskande av spänningen mellan inre frihet och yttre begränsningar. Han riktade sin kamera mot marginaliserade platser och människor – funktionshindrade barn, tiggare, homosexuella – i hopp om att hitta en äkta relation till verkligheten. Šonta sade: "Fotografi möjliggör kontakt med världen. För att den kontakten ska vara äkta måste man se världen genom en kufs ögon. Då öppnar den sig tydligare." Han skildrade många gränstillstånd, från flyktens yrsel till smärtsam distans till sig själv och omgivningen. Hans mest kända fotoserier är *Flight* (Flykt, 1977–79), *The School is My Home* (Skolan är mitt hem, 1980–83), *Young Men* (Unga män, 1983–86) och *Western America* (Västra Amerika, 1988–90).

**19. Ewa Hołuszko (född 1950)** är polsk fysiker, oppositionell aktivist och en viktig medlem av Solidaritet, samt transaktivist. Hon är obekväm för konservativa politiska kretsar. Försöken att radera henne ur Solidaritets historia hänger samman med hennes transition år 2000.

**20. Imrich Matyáš (1896–1974)** var en av de tidigaste aktivisterna i Tjeckoslovakien som kämpade för sexuella minoriteters rättigheter och avkriminalisering av homosexualitet. Han bidrog till landets första queertidskrift *Hlas sexuální menšiny* (En röst för sexuella minoriteter). Hans arbete influerades av den tyske sexologen Magnus Hirschfeld och aktivisten Kurt Hiller. Tillsammans med dem var han medlem av *Wissenschaftlich-humanitäres Komitee* (Vetenskapligt-humanitära kommittén) och *World League for Sexual Reform* (WLSR). För att hjälpa Bratislavas queergemenskap skrev han en handbok för homosexuella om hur de kunde försvara sig inom rättssystemet. Efter andra världskriget fortsatte den nya regeringen kriminaliseringen av homosexuella handlingar, och 1950 års strafflag gjorde dem straffbara med upp till ett års fängelse. Imrich kämpade aktivt mot denna lagstiftning och försökte övertala tjänstemän att ändra den. Homosexualitet avkriminaliserades slutligen i Tjeckoslovakien 1961.

Forskningen bakom projektet genomfördes i samarbete med Yuriy Biley, Valentina Iancu, Leonida Kovač, Laima Kreivytė, Inga Lace, Zigmund Lender, Jaanus Samma och Uladzimir Valodzin.

## Karol Radziszewski | *The Gallery of Portraits* (2020–ongoing)

**1. Toyen (1902–1980)**, born Marie Čermínová, was a Czech painter, illustrator and a member of the surrealist movement. Toyen left the family home at sixteen, and it has been speculated it was due to sympathy towards anarchism. In 1923, the artist adopted the professional pseudonym Toyen, derived from the French word *citoyen*, citizen. Toyen favored the gender-neutral name and would speak Czech in the masculine singular form, refusing to use the feminine endings when speaking in the first person.

**2. Veronika Šleivytė (1906–1998)** was an artist who habitually created a "film of life" as a prolific photographer. Today, the candour and courage of her photographs is astonishing. The artist photographed herself at the seaside, surrounded by her girlfriends and lovers, without any fear of turning the lens to the naked body. At the same time, she documented the artistic life of interwar Kaunas, the first Lithuanian Women's Art Exhibition, and her fellow female artists. The Kupiškis Ethnographic Museum's rich archive of photographs and negatives were used for a new book published in 2020 titled *Foto Vėros Šleivyčių* (compiled by Milda Dainovskytė and Agnė Narušytė).

**3. Sergei Parajanov (1924–1990)** was an Armenian film director, screenwriter and artist who made a seminal contribution to world cinema with his films *Shadows of Forgotten Ancestors* and *The Color of Pomegranates*. He invented his own cinematic style, which was out of step with the guiding principles of socialist realism. This, combined with his lifestyle and behaviour, led Soviet authorities to repeatedly persecute and imprison him, and suppress his films. He was arrested in late 1973 on charges of rape, homosexuality and bribery and was imprisoned until 1977. Even after his release (he was arrested for a third and final time in 1982) he was a persona non grata in Soviet cinema.

**4. Jiří Karásek ze Lvovic (1871–1951)** was a Czech poet, writer, literary critic and prominent representative of decadence in Czech literature. Czech Decadent-Symbolists played crucial roles in bringing homosexuality into public view. They debated the nature and morality of homosexuality in their journal *Moderní revue*, edited by Karásek and Arnošt Procházka. In 1895, a major debate ensued on its pages regarding the Oscar Wilde trials and whether his homosexuality discredited his merits as an author, prompting homosexual writers like Karásek to call for the decriminalisation of homosexuality. In the same year, police confiscated Karásek's collection of poetry *Sodoma* for indecency and he faced criminal prosecution (though he was granted amnesty by the Emperor). Karásek also edited the first Czechoslovak queer journal, *Hlas sexuální menšiny* (The Voice of the Sexual Minority) that emerged in 1931 and was later renewed as *Nový hlas – List pro sexuální reformu* (The New Voice – Journal for Sexual Reform), which was distributed until 1934.

**5. Ljuba Prenner (1906–1977)** was a Slovenian writer and lawyer. He was baptised Amalija Marija Uršula but started calling himself Ljuba in early childhood. In high school, he had a short men's haircut and started wearing men's clothes. Because of his gender (presentation) he had to work a lot harder than his peers to pass and had to transfer high schools several times all while supporting himself, but he persisted and moved to Ljubljana to study law after graduating high school in Belgrade. He got his PhD in law in 1941, and started working with the National Liberation Front, saving Slovenian prisoners from Italian prisons and

concentration camps based on a fake law he made up, until the Germans caught him. He fought for justice and was passionate about saving people from the death sentence and staged trials. His progressive political views often clashed with the authorities: he was banned from practicing law for seven years, expelled from the Slovenian Writers' Society, banned from writing, and sentenced to a labour camp for two years. He wrote love poems for his lover. His most famous statement was: "I am Dr. Ljuba Prenner, not a man nor a woman."

**6. László Mednyánszky (1852–1919)** was a Hungarian painter-philosopher with an aristocratic background, who spent most of his life moving around Europe working as an artist. Mednyánszky spent considerable periods in seclusion but mingled with people across society – in the aristocracy, art world, peasantry and army – many of whom became the subjects of his paintings. His most important works depict scenes of nature and poor, working people, particularly from his home region in the Kingdom of Hungary. He was homosexual, having had several relationships with men throughout his life. The longest and most important one, with Bálint Kurdi of Vác, lasted for decades.

**7. Lesya Ukrainka (1871–1913)** is one of Ukrainian literature's foremost writers, best known for her poems and plays. She was also an active political, civil, and feminist activist. In 1901 she met Ukrainian modernist writer and feminist Olha Kobylanska. The meeting produced an intensely passionate union that was realised through written correspondence, since illness and circumstances prevented them from living together. The literary critic Ihor Kostetsky later suggested that their relationship was lesbian, while George S. N. Luckyj believes that: "There was probably little or no physical contact between the two women, though the language of their letters appears homo-erotic."

**8. Eugenij Ruban (1941–1997)** was a Belarussian chess player, a graduate of the Faculty of Philosophy of Leningrad University. He came second in the BSSR chess championships in 1964 and won the Leningrad championship in 1966. The Dutch grandmaster and former resident of Leningrad, Genna Sosonko, claims that Ruban was stripped of the title of Chess Master of the USSR because he had a criminal conviction. He was found guilty of an act of same-sex intercourse in a public place.

**9. Olha Kobylanska (1863–1942)** was a Ukrainian modernist writer and feminist. In 1896, she wrote *Arystokratka*, followed by *Impromptu phantasie*, and *Valse melancolique* in 1898. The last of these constituted a pioneering treatment of same-sex love, and was based partly on her own experiences. In the 1890s, she enjoyed a romantic relationship with the male literary critic, Osyp Makovei, who had championed Kobylanska's work and was comfortable with the theme of strong, independent, educated female characters who asserted their right to sexual fulfillment. However, the two later broke up and in 1901 Kobylanska met with the female writer Lesia Ukrainka.

**10. Kazimierz Pułaski (1745–1779)** is called the "father of the American cavalry"; a Polish-born war hero who fought for American independence under George Washington and whose legend inspired the dedication of parades, schools, roads and bridges. But for more than 200 years, a mystery persisted about his final resting place. Historical accounts suggested he had been buried at sea, but others maintained he was buried in an unmarked grave in Savannah, Georgia. Researchers believe they have found the answer – after coming to

another significant discovery: the famed general was most likely intersex. New evidence suggests that although Pulaski identified and lived as a man, biologically, he did not fit into the binary definitions of male and female, a twist that helps explain why scientists could not previously identify his remains.

**11. Clara Haskil (1895–1960)** was a Romanian composer and classical pianist, renowned as an interpreter of the classical and early romantic repertoire. She was particularly noted for her performances and recordings of Mozart. She left Romania to study and established herself in Paris. She was active in Parisian lesbian circles and supported by some very well-known French lesbians including Margareta Poligniac.

**12. Janina Degutytė (1928–1990)** was a Lithuanian poet and translator, and one of the most prominent poets during the political thaw. Although we won't find queer themes or motifs in her poetry, her life could be described by the phrase 'lesbian continuum' suggested by the American poet Adrienne Rich, which defines not only gender identity but also homosocial relationships between women. Until her death, Degutytė lived with her friend, the painter Bronė Jacevičiūtė (1919–2013). The two women took care of each other, shared the burden of household and supported each other's creative ambitions. Degutytė enriched Lithuanian poetry with a personal voice suppressed during the Soviet era.

**13. Nasta Rojc (1883–1964)** was one of the most important Croatian female artists from the beginning of the 20th century. She mostly painted portraits, self-portraits, landscapes and seascapes. With Lina Crnčić-Vivant she founded the Club of Female Fine Artists in Zagreb and advocated in equality of male and female painting. She was married to the painter Branko Šenoa but she divorced him and spent the rest of her life with her partner, the British army officer Alexandrine Maria Onslow. Alexandrine was an exceptional woman, famous for testing the boundaries of femininity. The couple were imprisoned together by Croatian fascists in 1943. Rojc ended up dying in poverty in the 60s.

**14. Marija Leiko (1887–1938)** was a Latvian stage and silent film actress in Europe, popular in Latvia, Germany, and Russia. Leiko conquered the German big screen first, starring in *The Diamond Foundation* (1917), *Kain* (1918), *Ewiger Strom* (1919), *Die Frau im Käfig* (1919) and *Lola Montez* (1919) as the dancer. When the silent movie era ended Leiko retired from film acting. After the Nazi seizure of power in 1933, she returned to her native Latvia. In 1935 she joined the company of the Latvian State Theatre in Moscow. During the so-called "Latvian Operation" Leiko was arrested on charges of belonging to a "Latvian nationalist conspiracy". In 1938 at the age of 50 she was shot and buried in a mass grave at the secret NKVD killing field at Butovo, near Moscow. According to the historian Ineta Lipsa, the pre-war Latvia contemporaries counted Marija Leiko amongst the community of non-heteronormative figures of the time.

**15. Kristian Jaak Petereson (1801–1822)** was an Estonian poet, commonly regarded as a herald of Estonian national literature and the founder of modern Estonian poetry. Little is known about his personal life since he died of tuberculosis aged 21 but he left a few love poems dedicated to men.

**16. Magdalena Rădulescu (1902–1983)** was a Romanian painter probably of Roma origins, also living abroad. She was married twice, but always had multiple affairs with both men

and women. In 1972 she wanted to return to Romania, but the secret police criticised her morality, ambiguous sexuality etc. She was refused to return, because she was too "promiscuous" for communist society, and paid a pension to be able to live in France, .

**17. Taras Shevchenko (1814–1861)** was a Ukrainian poet, writer, visual artist, public and political figure, as well as a folklorist and ethnographer. His literary heritage is considered to be the very foundation of modern Ukrainian literature and language. There are traces that allow one to speculate that the biggest Ukrainian national hero was either homosexual or bisexual. The speaker of most of his wellknown verse is either a woman or a girl. Additionally, some historical evidence suggests a love affair with the American actor Ira Aldridge. And while he was in exile, Shevchenko produced many images of half-dressed comrades, as well as a large number of drawings which depicted Kazakh boys, also not overburdened with clothes.

**18. Virgilijus Šonta (1952–1992)** began photographing homoerotic acts of men during the Soviet era, revealing the tensions between inner freedom and external constraints. The photographer explored marginal spaces and people expelled from the public eye (disabled children, beggars, homosexuals) in search of an authentic relationship with reality. Šonta said: "Photography enables connection with the world. For that connection to be real, one must be able to look at the world through the eyes of a weirdo. Then it opens up more clearly." Šonta has created some memorable series of photographs, the most famous of which are *Flight* (1977–79), *The School is My Home* (1980–83), *Young Men* (1983–86), and *Western America* (1988–90).

**19. Ewa Hołuszko was born in 1950** in Białystok. She is Polish physicist, oppositionist and important member of the Solidarity movement, as well as a transgender activist. She is inconvenient to the conservative political circles. The attempts at removing her from the history of Solidarity are connected with her transition in the year 2000.

**20. Imrich Matyáš (1896–1974)** was one of the earliest activists in Czechoslovakia to fight for the equal rights of sexual minorities and the decriminalisation of homosexuality. He was a contributor to the first Czechoslovak queer periodical, *Hlas sexuální menšiny* (Voice of the Sexual Minorities). Imrich's work as an advocate for homosexuality was influenced by the writings of German sexologist Magnus Hirschfeld and activist Kurt Hiller. Along with them, he was a member of the Scientific-Humanitarian Committee and the World League for Sexual Reform. To aid Bratislava's queer community, he authored a manual for gay people on how to defend themselves in the criminal justice system. After the Second World War, the new Czechoslovak government continued the criminalisation of homosexual acts and the new Penal Code of 1950 made it punishable to up to one year of imprisonment. Imrich actively argued against the legislation and tried to convince officials to amend it. Homosexuality was finally decriminalised in Czechoslovakia in 1961.

This research was undertaken in collaboration with Yuriy Biley, Valentina Iancu, Leonida Kovač, Laima Kreivytė, Inga Lace, Zigmund Lender, Jaanus Samma and Uladzimir Valodzin.